

Simone Buchholz Revolveri- sydän

"Valloittava debyytti, kielen ja tyylin loistoa."
(*Neue Ruhr Zeitung*)

**Simone
Buchholz
Revolveri-
sydän**

SUOMENTANUT ANNE KILPI

KUSTANTAMO HUIPPU | YLÖJÄRVI

Kaikki tämän romaanin henkilöiden yhtäläisyydet todellisiin henkilöihin ovat puhdasta sattumaa, eivät tarkoituksellisia.

The translation of this work was supported by
a grant from the Goethe-Institut.

Saksankielinen alkuteos Revolverherz
ilmestyi Saksassa 2008.

Copyright © 2008 Knauer Verlag.

An imprint of Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co. KG

Suomenkielinen laitos © Kustantamo Huippu 2019

Kansi: Taina Värri

Sisäsivujen taitto: mThing

Paino: Grano Oy, Suomi

ISBN 978-952-69098-2-0 (sid.)

ISBN 978-952-69098-3-7 (EPUB)

Minä näin hänet hän käveli katua pitkin hänen huulensa olivat punaiset hänellä oli yllään mekko joka ei ollut riittävän kaunis hänelle hänen kasvoilleen hänen käynnilleen hän oli enemmän hän oli ajatus hän meni tanssimaan minä katsoin häntä hän hymyili minulle tule mukaan minä sanoin ja hän tuli mukaan ja hän nukahti ja sitten me puhuimme ja minä tein hänestä jotakin hän oli todella kaunis niin kaunis vain veri

TIISTAI:
MYRSKYVAROITUS

Taivas roikkuu alhaalla, se näyttää siltä kuin sen olisi viipymättä käytävä maate. Elbeltä nousee sumu, sitkeästi ja ilkeänä kuin vanha varis. Nostan takinkaulukset pystyyn, mutta se ei auta: kosteus tunkeutuu luihin ja ytimiin. Päätä särkee, olen nukkunut liian vähän. On maaliskuun alku, kello on vasta puoli kahdeksan, ja jalkojeni juuressa lojuu kuollut tyttö. Kaksi filippiiniläistä merimiestä oli löytänyt ruumiin maissa käydessään. Miesparat. Ruumis oli säikäyttänyt heidät pahanpäiväisesti. Se makaa rappusilla, jotka johtavat suoraan veteen. Se on alaston, ja kaulan ympärillä on pahannäköinen kuristusjälki. Tytön rinnat eivät ole eleganteimmat, jotka rahalla saa, mutta melko vaikuttavat siitä huolimatta. Ihmettelen, miksi ruumis on aseteltu paikalleen niin kauniisti, miksei se kellu Elbessä kasvot alaspäin, kuten muutkin kuolleet? Tytön päässä on halpa vaaleansininen ja lyhythiuksinen peruukki.

Kuppi kahvia ei tekisi pahaa.

Rikospaikkatutkijat ovat työn touhussa. Minusta nuo tyypit ovat jokseenkin outoja. Häärivät mihin aikaan päivästä tai yöstä tahansa pahuuden detaljien parissa virkeinä kuin mitkäkin.

Minulle on arvoitus, miten on mahdollista kuolleen naisen kohdatessaan keskittyä arkipäiväisyyksiin kuten hiuksiin, villakuituihin tai tupakantumppeihin tulematta hulluksi siltä istumalta. He vaikuttavat käveleviltä laboratorioilta, joilla on sydämen paikalla koeputki. Tämän täytyy olla heille oikea juhlapäivä. Tekeytyvät joukolla tärkeiksi, ovat eristäneet koko paikan, minnekään ei tietenkään saa astua, minäkin sain taas kunnon ripityksen tallustellessani täällä, mutta se on minulle yhdentekevää, minun on nähtävä ruumis, jos aion ottaa sen hoitaakseni.

Klik. Nyt valokuvataan. Ne valokuvaavat aina kuin hullut, ja kaikkialla on intoilevia kylttejä kuin sormia, jotka osoittelevat ratkaisevia yksityiskohtia. En pysty hahmottamaan mitään. Vain märkää mukulakiveä.

Yksi nuorukaisista, laiha tyyppi, jolla on kotkannenä, alkaa tutkia ruumiin kaulaa.

”Missä rikospoliisi viipty?” hän kysyy.

”Ne ovat matkalla”, vastaan.

”Kuka johtaa murharyhmää?”

”Ylikomisario Faller”, sanon.

Nuorimies pyörittelee silmiään. ”Se vanha tylsimys.”

”Hei, kultaseni”, sanon, ”vähän varovaisuutta. Ja siihen saakka, kunnes Faller on täällä, minä olen rikospoliisi, onko selvä?”

”Asia selvä, rouva Syyttäjä.” Se oli ivaa. Paskiainen.

Minun mielestäni Faller on todella ok. Joskus ehkä vähän väsynyt, mutta läpeensä rehti soturi. Aina valmis. Jos häntä

vaivaa jokin, hän tuo mieleeni Robert Mitchumin. Piristääkseni häntä sanon aina: ”Hemmetti Faller, olette oikea viilipytty. Jos olisin kaksikymmentä vuotta vanhempi, menisin oitis naimisiin kanssanne.” Hänen tavanomainen reaktionsa on katsoa alas jal-koihinsa, sytyttää Roth-Händle ja sanoa: ”Tiedän, pikkuinen, minä tiedän.” Tykkään Fallerista todella.

”Miten hän kuoli?” kysyn tutkijalta ja yritän paikallistaa taivaalta muutaman pilven. Ei onnistu. Tänään on tarjolla vain hernerokkasumua.

”Kuristettu”, hän vastaa, ”todennäköisesti jollain muovisella, johdolla tai vastaavalla.”

”Milloin?”

”En osaa vielä tarkkaan sanoa. Oletettavasti puolenyön jälkeen. Tohtorisetä kertoo kyllä tarkemmin.”

”Okei”, sanon. ”Onko vielä jotain muuta?”

”Voi kyllä”, hän sanoo ja nostaa peruukkia hieman.

Peruukin alla ei ole hiuksia eikä ihoa. On vain kuorittua, veristä massaa. Minua alkaa saman tien pyörryttää. Olisipa paikalla nyt joku, josta voisin pitää kiinni, mutta täällä on vain rikospaikkatutkijoita.

”Hänet...?”

”Aivan”, nuorukainen sanoo ja luulen, että hän virnistää, ”leidi skalpeerattiin. En tiennytäkään, että olemme Villissä lännessä.”

Taivaan tähden. Mitä helvettiä tämä on? Työhöni kuuluu asioita, jotka eivät ole minulle aivan helppoja, ja silvotut naiset

keskellä asuinkortteliani kuuluvat ehdottomasti niihin. Kosketan niskaani ja tarkistan hiusrajani. Kaikki tallella. Ravistelen itseäni pikaisesti ja huomaamatta ja kiedon takin tiukemmin vyötäröni ympärille. Meillä on siis käsissämme joku aivan sairas tyyppi, joka ei halunnut ainoastaan tappaa tätä naista, vaan myös turmella hänet erityisellä tavalla.

Sepä hienoa.

”Kuulkaahan”, sanon, ”minun on nyt mentävä. Jättäkää Faller rauhaan, kun hän ilmaantuu.”

Sitten pidän huolen, että katoan paikalta nopeasti. Älä vain pyörri rikospaikalle.

Mukulakivetys jalkojeni alla on kosteaa ja arvaamatonta. Parempi kävellä aivan hitaasti. Mietin, miksi teen tämän itseleni, käyn rikospaikoilla. Varmaankin koska olen mieluummin ulkona kuin sisällä, koska en ole vielä riittävän vanha antamaan vain neuvokkaita ohjeita, ja varmaankin myös koska en oikeastaan pidä työhuoneestani syyttäjänvirastossa. Hyvänä päivänä se antaa minulle raamit, huonona päivänä se on kuin vankila. Ehkä myös sisustus vaikuttaa. Minun pitäisi laittaa se kuntoon. Ihan sama. Niin kauan kuin mikään ei muutu, aion edelleen lähteä ulos. Sitä paitsi olen aivan vakuuttunut, että rikos on nähtävä, jos sen haluaa torjua. On tiedettävä, miltä pahuus näyttää, jotta sen tunnistaa, kun se tulee vastaan.

Puhelin soi. Se on Faller.

”Hyvää huomenta, vanha mies”, sanon.

”Paskamainen huomen”, hän sanoo. ”Missä olette, Chas?”

”Menossa Carlalle.”

”Kahvia, hm?”

”Te sen tiedätte, mitä nainen tarvitsee, Faller”, sanon.
”Oletteko löytöpaikalla?”

”Kyllä”, hän sanoo. ”Tulin juuri, yhdessä paikallisen lehdistön kanssa. Ne kääntävät täällä kaiken ylösalaisin.”

”Hemmetti”, sanon, ”niiden pitäisi vähän yrittää hillitä itseään.”

”Tilanne hallinnassa”, hän sanoo. ”Mitä ajattelette peruuskista?”

”Mitä te ajattelette skalpeerauksesta?” kysyn.

”Yököttävää.”

”Luuletteko, että kyse on ammattilaisesta?”

”Ei aavistustakaan”, hän sanoo. ”Nekään eivät ole enää sitä mitä ennen.”

”Kerätkää kokoon iskukykyinen porukka, jooko?”

”Sen teen”, hän sanoo. ”Skalpeerausmurhaajien erikoisryhmä aloittaa näillä hetkillä. Huomiseen iltapäivään mennessä meillä pitäisi olla käytössämme ensimmäiset tulokset tekniikalta ja patologiselta. Ehdotan, että tapaamme kahdelta iltapäivällä.”

”Bingo”, sanon. ”Ja minä puhun vielä tänä iltana parin tytön kanssa Hans-Albers-Platzilla.”

”Kiitos”, sanoo Faller. ”Olen liian vanha sellaiseen.”

”Ei se haittaa”, sanon.

Pari vuotta sitten sattuneen inhottavan tapauksen jälkeen Faller ei ole enää mielellään liikkunut Kiezissä. En voi moittia häntä siitä. Kaikilla meillä on omat taakkamme. Asiat nyt vain menivät pieleen, sattui virhe, eikä kärpäsestä kannata tehdä härkästä.

”Voin lähettää Calabrettankin tyttöjen luo”, Faller sanoo.

Calabretta on puoliksi italialainen, Fallerin suosikki murharyhmästä, ja luulen, että Faller toivoo hänestä joskus seuraajaansa. Minulla ei olisi mitään sitä vastaan, Calabretta on hyvä poliisi ja mainio tyyppi. Mutta ilotyttökorttelin naisten kanssa haluan puhua itse. Juttelen mielelläni punaisten lyhtyjen alueen ihmisten kanssa, tykkään kieziläisistä. Rehellistä porukkaa.

”Noup”, sanon. ”Se asia on kunnossa, minä hoidan. Nähdään myöhemmin patologisella, okei?”

”Okei, pomo.”

”Ai niin, Faller?”

”No mitä?”

”Pidättehän huolta niistä kahdesta filippiiniläisestä?”

”Naturalmente.”

Kuten sanoin: Faller on erikoisella tavalla mieltynyt italialaisuuteen. Joskus se on todella raivostuttavaa.

”Chastity?”

”No?”

”Tehkää minulle palvelus”, hän sanoo. ”Ottakaa tupla-annos Aspirinia. Kuulostatte kamalalta.”

Faller on erikoisella tavalla mieltynyt myös minuun ja hän

kantaa jatkuvasti huolta siitä, että minulla ehkä menee huonosti. Useimmiten hän on oikeassa. Nyökkään, mutta sitä hän ei tietenkään voi kuulla. Hän lopettaa puhelun, ja minä jään yksin pala kurkussani. En kestä sitä, että joku kantaa huolta minusta.

Satamassa on vilskettä. Kaikki valot ovat päällä, kaikkialla rämisee ja kolisee, nostureita tuolla, haarukkatrukkeja täällä, kauhea hälinä. Pidän paikoista enemmän, kun ne nukkuvat, ja etenkin satama on minulle jotenkin läheisempi hiljaisena ja yöllä. Kun päivä ei enää niele valoja. Aurinko sentään tunkeutuu hetkeksi pilvien läpi, tuo oman säväyksensä ja välkähtelee sympaattisesti konttien ympärillä. Mutta sitten taivas sulkeutuu jälleen, laitokset sulautuvat harmauteen ja koneet jatkavat kyntämistään. Paapuurissa kaksi tanakkaa tyyppiä punnertaa jonkinmoista laatikkoa parkassiin. He vislaavat perääni, aavis-tin, että niin tapahtuisi, ja näytän miehille keskisormea.

”Älä nyt ole noin kärttyinen, leidi”, toinen purnaa.

Ja toinen huutaa: ”Sitä on eilen ryypätty, vai?”

Kunhan huutelevat. Tuntevat itse kaupungin jokaisen kupilan läpikotaisin. Kusipäitä. Minun on edelleen hemmetin kylmä. Kylmyys on kuin vanha hirviö, joka syö minua sisältä. Se aloittaa jäytämisen heti, kun ulkolämpötila laskee alle kolmenkymmenen asteen.

Kerran, pari vuotta sitten, olin lomalla ja lensin maa-pallon toiselle laidalle, vietin neljä viikkoa Tahitilla. Matkatoimistossa sanottiin, että siellä on aina vähintään

kaksikymmentäkahdeksan astetta. Eivätkä ne valehdelleet. Viikot Tahitilla olivat elämäni parhaimmat. Oli lämmintä, ihmiset polttivat kaikki päivät Gauloisesia ja joivat Heinekeniä ja soittivat kitaroitaan, ja kaikki puhuivat ranskaa enkä edes yrittänyt ymmärtää mitään. Olin siellä vain itseni kanssa. Olin aivan yksin enkä kuitenkaan tippaakaan yksinäinen. Tulen yksinäiseksi vasta, kun joku on paikalla. Tuon kuukauden aikana sillä saarella pidin itsestäni, mikään ei häirinnyt, mikään ei vaivannut eikä edes yksikään hyttynen pistänyt minua. Olisin voinut jatkaa elämäni siten ikuisesti, mutta siihen ei kanttini riittänyt, ja niinpä palasin varaamallani lennolla takaisin omaan elämäni.

Joskus ihmiset kysyvät minulta, mistä johtuu, että palelen niin helposti. Minusta se ei kuulu kenellekään.

Carlan on täytynyt olla paikalla jo jonkin aikaa, kahvilassa on lämmin ja siellä on siivottu. Ikkunaruutu kiiltää kuin vasta pesty, ja katon hennonvalkoisen rappauksen, taivaansinisten seinien, villisti yhdisteltyjen vanhojen tuolien, pöytien ja katokruunujen yhteisvaikutus on niin kutsuva, että en voi olla ihmettelemättä, miten joku pystyy vain ohittamaan Carlan kahvilan. Hän rientää minua vastaan, hyvänen aika hänen eloisuuttaan. Kun silloin tällöin mietin, millainen nainen äitini mahtaa olla, toivon, että hän olisi sellainen kuin Carla. Mutta Carlan kaltainen nainen ei koskaan hylkäisi lastaan. Minun äitini häipyi, kun olin kaksivuotias, karkasi isäni kollegan

kanssa, astetta korkeampi-arvoisen upseerin. Nyt Ruth Hinzmann elää Richmondissa, Wisconsinissa, lähettää joskus postikortin ja on kolmannessa avioliitossaan hammaslääkärin kanssa. Enempää en hänestä tiedä, ja rehellisesti sanottuna tuossa on jo riittämiin. Tätä nykyä olen sitä paitsi sitä mieltä, ettei edes ollut niin huono juttu kasvaa ilman häntä. Isä ja minä olimme hyvä parivaljakko. Häntä minulla on ikävä. Isä lähti liian aikaisin, ei äiti.

”Kultaseni”, sanoo Carla ja suutelee minua suulle, ”kiskoi-atko ne taas sinut sängystä ylös? Laitan kaunisti musiikkia soimaan, sopiiko?”

Nyökkään. Kaunis musiikki tarkoittaa Carlan kohdalla surumielistä portugalilaista musiikkia. Hän sanoo usein, että surullisuushan on periaatteessa aivan sama asia kuin kauneus, molemmat satuttavat, ja sitten hän aina hymyilee perään kuin olisi kinuskia. Hän käsittelee toisella kädellään CD-soitinta ja toisella kahvinkeitintä.

”Kahviahan sinä haluat, eikö?”

”Mhm”, mutisen. Carlalla ei tavanomaiseen tapaansa ole juuri mitään yllään, ohut musta ja niukka mekko sekä neuletakki, joka valuu jokaisella askeleella alas paljastaen hänen olkapäänsä. Kuumaverinen ystäväni ei palele koskaan. Hän käy kovilla kierroksilla, on innoissaan elämästä eikä edes tiedä, mitä kylmyys on. Hänen käsissään höyryä, poreilee ja kolisee, ja sitten hän asettaa eteeni kupillisen ensiluokkaista kahviaan.

”Kuulehan”, hän aloittaa. ”Ennen kuin unohdan, olen

löytänyt sinulle huippumiehen, tykkäät hänestä varmasti.”

”Ai niinkö?” sanon.

Carla yrittää samaa aina uudelleen. Hän sopii minun puolestani jatkuvasti kaikenlaisia suurenmoisia treffejä kaikenlaisten suurenmoisten tyyppien kanssa. Minä joko en saavu näille treffeille ollenkaan tai juon holtittomasti ja käyttäydyn niin huonosti, että Carlan täytyy niiden älykkäpiöiden edessä vielä hävetäkin puolestani. Mutta se ei häntä hillitse. Se ei vaikuta häiritsevän häntä lainkaan, ja niinpä hän jatkaa paritusyrityksiään aina vain.

”Kyllä, hän on U-PE-A!” Carla hehkuttaa. ”Tiedätkö, sellainen pukutyyppi mutta hyvällä tavalla. Ihanat harmaat ohimot, tekee jotain teatteriin liittyvää. Ja hän on... tadaa – sinkku!”

”Jos sen ikäinen elää yksin, on jotain vialla”, sanon.

”Eläthän sinäkin yksin”, hän sanoo.

”Aivan”, totean, ”ja minussa on paljonkin vialla.”

”Hän on leski”, sanoo Carla ja ottaa maantiedonopettajailmeensä. Siihen päälle kaiuttimista ylleni tulviva portugalilainen rämpytys. Carla tietää tarkalleen, miten minut pehmitetään.

”Okei”, sanon. ”Milloin?”

”Tänä iltana. Hän tulee tänne. Vihjaisin hänelle, että täällä on kivoja ihmisiä. Ja kun suljen kymmeneltä, voitte te kaksi ihanuutta lähteä jonnekin muualle. Paikan vaihto tekee ensimmäisillä treffeillä aina hyvää. Se vähentää painetta, tiedäthän?”

Ystäväni on aivan höynähtänyt. Arvelen, että Carla etsii

miespololle uutta naista kiivaammin kuin mies itse.

”Tänä iltana en pysty”, sanon. ”Satomassa lojuu ruumis ja minun on vähän kuulosteltava ilotyttökorttelissa.”

”No voi paska. Onko pahakin ruumis?”

”Murha on aina paha juttu, Carla.”

”Kyllä tietysti, mutta onko hän vain kuollut vai myös kunnolla käsitelty?”

Carlalle minun työni on yhtä suurta lauantai-illan elokuvaa.

”Todellakin kunnolla käsitelty. Hän on alasti ja ilman päannahkaa. Sen sijaan hänellä on sininen peruukki päässään.”

”Hurjaa...” Carla pyörittelee silmiään ja kohottaa rinta-
mustaan.

”Carla!”

”Anteeksi”, hän sanoo. ”Mutta miksi tapaustesi täytyy aina olla niin kammottavia?”

”Carla, se johtuu siitä, että olen vastuussa kammottavista tapauksista.”

”Haluatko syödä jotain?” hän kysyy.

”En”, vastaan. ”Mieluummin en. Ja pidä suusi kiinni ruumiista. Tiedät, etten saa puhua siitä.”

Hän virnistää ja esittää sulkevansa suunsa näkymättömällä avaimella ja heittävänsä avaimen selkäänsä taakse.

Carla pakotti minut syömään lämpimän kinkkuvoileivän. Toisinaan toivon, että hän saisi vihdoinkin lapsen ja minä pääsisin pois holhouksen alta. Oloni on edelleen huono, ja pikkuhiljaa

myös edellisiltana tilaamani krapula alkaa iskeä päälle. Tärisen ja kipu pääkopassani on saanut myös ääniraidan. Aivan oikein minulle, en noudattanut isäni neuvoa. Hän opetti minulle kaiken tärkeänä pitämänsä ja myös sen, että alkoholin tulee olla läpinäkyvää. En ymmärrä, miksi minun oli eilen pakko ottaa sitä tummaa ainetta, jonka pullossa oli sisiliskon kuva. Minun vain teki mieli, ja myös vieruskaverini baaritiskillä piti siitä, ja kolmen lasillisen jälkeen hän sanoi: ”Olisin nyt valmis.”

”Valmis mihin?” kysyin.

”Voisimme nyt jutella”, hän vastasi. Puoli neljän maissa kaikki oli sanottu ja pullo tyhjä.

En löydä avaimenreikää ja mietin, miksei typerä talonmies voi viimeinkin laittaa rappukäytävän valoja kuntoon.

”Kappas vain: suosikkinaapurini.”

Klatsche. Mistä se tähän yhtäkkiä ilmestyi?

”Mistä sinä siihen yhtäkkiä ilmestyit?”

Hän istuu likaisella puuportaalla ja esittää gigoloa. Hänen pörröiset tummanruskeat hiuksensa olisivat leikkaamisen tarpeessa ja valuvat otsalle. Liian varhain aikuiseksi tuleminen näkyy hänen kasvoillaan, ja hänellä on valloittava parransänki, kuten aina. Hän käyttää suurimman osan ajastaan siihen, että saa naiset hulluiksi, ja sen hän tekee melko hyvin, tuo pikku hulttio. Klatschella on virallinen huijarinura takanaan. Hän tunkeutui neljätoistavuotiaana ensimmäisen kerran huvilaan Blankenesessä, rohkeuskoe. Se onnistui häneltä niin helposti, että hän alkoi tehdä sitä useammin, ja kuusitoistavuotiaana hän

ansaitsi jo hyvin sillä, että kauppasi alati juovuksissa olleiden vanhempiensa autotallissa televisioita, stereoita ja tietokoneita, jotka olivat virallisen selityksen mukaan pudonneet kuorma-autosta. Kun hän oli seitsemäntoista, hänet napattiin ensimmäisen kerran kiinni, häneltä oli jäänyt hälytyslaite huomaamatta. Puoli vuotta myöhemmin taas, radioita sisältäneestä kontista, joku oli vasikoinut, ja kolmannen kerran hän jäi kiinni ollessaan putsaamassa valokopiokonevarastoa, yksin. Hänestä oli tullut hullunrohkea, hän halusi kuuluisaksi murtovarkaiden kuninkaaksi. Hän joutui vankilaan yhdeksäksi kuukaudeksi. Sen jälkeen hän sai tarpeekseen. Ja siitä lähtien häntä on alkanut ahdistaa välittömästi, kun hän joutuu suljetun oven taakse. Hän sanoo aina, että vankila oli hänen elämänsä hirveintä aikaa, ettei hän koskaan enää halua takaisin, ei missään tapauksessa, että hän mieluummin kuolisi kuin menettäisi vapautensa. Niinpä hän lopetti murtovarkaudet ja ryhtyi lukkosepäksi. Hänen yrityksellään menee hyvin. Kukaan muu ei avaa lukkoa kuin lukkoa nopeammin, halvemmalla ja yhtä suurella riemulla.

”Ja miksi ihmeessä sinä istut täällä?” kysyn häneltä.

”Hukkasin avaimen.”

”Älä viitsi, Klatsche”, sanon, ”koko maailmassa ei ole sel-
laista ovea, jota sinä et saa auki...”

Hän virnistää ja riiputtaa päätään.

”Ei kai...”, sanon.

”Kyllä vain”, hän sanoo ja katsoo minua kuin olisi maailman

surkein reppana.

”Onko mister Superlukkoseppä lähtenyt kotoaan ilman työvälineitä?”

Klatsche kohauttaa olkapäitään. Vihreät silmät, aina vain. ”Se oli todellinen hätätapaus”, hän sanoo.

Minä tiedän, miltä hänen hätätapauksensa näyttävät: vaaleat hiukset, ikää hädin tuskin kaksikymmentä, huomiota herättävä rintavarustus.

”Ja nyt voidaan riemuita siitä, että mukavalla naapurilla on kämpässään vara-avain, niinkö?”

Klatsche nyökkää. Hänellä on päällään bilenahkatakkinsa, nuhjuinen ja ruskea riepu, jonka vetoketju on rikki, ja hän näyttää muutenkin siltä, ettei ole vielä tänään käynyt suihkussa. Hätätapaus tosiaan.

”No tulehan siitä”, sanon, kun viimein onnistun saamaan oven auki. Klatsche irtautuu rappuselta, jää asuntoni kynnykselle kolmeksi sekunniksi odottamaan ja katsoo minua.

”On ok”, sanon.

Klatsche työntää mielenosoituksellisesti kätensä housuntaskuihin ja astuu liioitellun varovaisesti eteiseen: ”Kiitos, madame.”

Menen sanaakaan sanomatta hänen ohitseen keittiöön. Klatsche oli asunnossani viimeksi puoli vuotta sitten. Sen jälkeen hänellä on oikeastaan ollut porttikielto kämpppäni. Sillä sinä päivänä hän päätyi sänkyyni, jossa vietimme vuorokauden putkeen. Ei sillä, etteikö se olisi ollut mukavaa, päinvastoin: se sai

minut täysin raiteiltani, en pystynyt päiväkausiin ajattelemaan, en nukkumaan, en tekemään töitä. Se oli minusta pelottavaa, ja pelkoa minä en kestä. Sitä paitsi poikanen on viitisentoista vuotta nuorempi kuin minä. Sehän olisi ihan älytöntä, me kaksi, mukamas pari. Mutta nyt minusta tuntuu, että asia on unohdettu, eikä sama toistu enää.

Hän seisoo keittiön ovella, napauttaa sormellaan ovenkarmiin kuin se polttaisi ja sanoo: ”Tsss!”

”Lopeta tuo pelleily, muuten heitän sinut ulos. Voisin olla äitisi.”

”Mutta kun et ole, beibi.”

”Älä sano minua beibiksi.”

”Selvähän se, korkein oikeus.”

”Olen syyttäjä.”

”Voi miten jännää. Helvetti, Chastity, mitä on tapahtunut?” Hän istuu jalat harallaan tuolille ja näen, miten lihakset hänen farkkujensa alla jännittyvät. Keittiönikkunan ulkopuolella pilvet temmeltävät liukuen vielä hieman alemmas, ne makaavat jo melkein takapihalla. Kerron Klatschelle kuolleesta työstä samalla kun keitän kahvia. Peruukista ja siitä, mitä sen alla oli – tai pikemminkin ei ollut.

”Se oli niin vastenmielistä”, sanon.

”Pahempaa kuin se papparainen ilman jalkateriä viime talvena?”

”Kyllä”, sanon, ”paljon pahempaa. Se jalkaterähomma oli selkeä albaaneihin liittyvä juttu. Pappaa rangastiin, koska hän

oli tallustellut heidän reviirilleen. Tämä ei vaikuta siltä, että olisi kyse rikotuista sopimuksista. Ei mikään kieziläisjuttu. Tämä on jotain muuta. Jotain sairasta. Kuka vie naiselta päänahan ja hiukset?”

”Työtön kampaaja?”

”Hölmö”, sanon.

”Kerro, kun tarvitset apua”, hän sanoo.

Apua voisin kyllä tarvita, ajattelen, mutta eri tavalla kuin sinä tarkoitat, ja sen jätän mieluummin sanomatta, koska siitä seuraa vain vaikeuksia. Minulla ei mene hyvin, koska olen juuri nähnyt ruumiin. Ruumiin näkeminen tekee olon yksinäiseksi. Ruumis nenän edessä sitä lopettaa itsensä huijaamisen ja tajuua: Yhdessä hetkessä kaikki voi hajota. Älä tunne oloasi liian turvalliseksi. Kaikki on vain kuvitelmaa. Ja silloinkin, kun luulet, että elämäsi kaikki katastrofit ovat jo tapahtuneet, voi tulossa olla jotain vielä pahempaa. Ainoa, mitä voit tehdä, on olla vetämättä ketään siihen mukaan.

Yritän olla katsomatta liikaa Klatschen kyynärvarsia.

”Tässä”, töksäytän ja työnnän hänelle kahvikupin nenän eteen.

Minun on pidettävä huoli siitä, että hän häipyy asunnostani mahdollisimman nopeasti. Olen varmaankin yliarvioinut itseni.

Ennen, kun isäni lähetti minut kellariin, lauloin aina hiljaa itsekseni. Niin hiljaa, että olisin pystynyt kuulemaan, jos

vasemmalta puoleltani olisi ilmaantunut joku kasvoton pieni kyttyräselkä, mutta riittävän kovaa uskotellakseni hirviöille, etten pelännyt niitä. Matkalla patologian osastolle minua alkaa yleensä laulattaa.

Faller saa minut kiinni rappusissa.

”Showtime, Chastity!”

”Kummitusjuna, Faller!” sanon ja jään seisomaan, kunnes olemme samalla tasalla.

”Mitä kuuluu?” hän kysyy ja katsoo minua. Hän on taas huolissaan.

”Minua väsyttää”, sanon. ”Enkä ole oikein sillä tuulella, että haluaisin nähdä silvotun ruumiin toistamiseen.”

”Niinpä”, hän sanoo, ”jotenkin ne vaikuttavat metallilavetilla vielä uhkaavammilta kuin luonnollisessa ympäristössään.”

”Minusta tuntuu aina siltä”, sanon, ”että kun olen nähnyt ne toisen kerran, on näyn unohtaminen vielä vaikeampaa. Puhuitteko jo merimiesten kanssa?”

”Kyllä vain”, Faller sanoo. ”He vaikuttavat olevan sokissa eivätkä saa suutaan auki. Mutta en kuitenkaan usko, että heillä voisi olla tietoja, jotka kiinnostaisivat meitä. He eivät oikein ole meidän etsimäämme tyyppiä. Sitä paitsi heidän rahtilaivansa jatkaa tänään matkaa, eikä meillä oikeastaan ole syytä pidätellä heitä täällä.”

Faller on entisellään.

Luulen, että hän on oikeassa, ja luotan hänen näkemykseensä. Tuo vanha mies osaa kyllä arvioida tilanteen.

”Entä mitä tekniikan herrasväki sanoo?”

”Kaikenlaista”, sanoo Faller. ”Tulos on se, ettei meillä ole yhtään käyttökelpoista vihjettä tekijästä, ei edes jalanjälkeä. Viime yönähän satoi jälleen kuin saavista kaataen. Miekkosella oli todella onnea sään suhteen.”

”Mikä saa teidät niin varmaksi siitä, että murhaajamme on mies?” kysyn.

”Kuoliaaksi kuristaminen”, hän sanoo. ”Se ei ole varsinaisesti naisten juttu, vai mitä?”

Aivan. Siihen tarvitaan voimaa, raakalaismaisuuutta ja hyviä hermoja. Sisäsyntyinen rakenne. Sellaisia naisia ei monta ole.

Kuljemme rinnakkain viimeiset askelmat alas, ja mitä alemmas pääsemme, sitä steriilimmäksi ja silotellummaksi kaikki muuttuu, harmaat portaat ja seinät näyttävät niin liukkailta, että alas päästyään voi hyvin unohtaa ajatuksen takaisin ylös kiipeämisestä.

”Kaikki kunnossa?” kysyy Faller.

”Kyllä”, sanon, ”kaikki kunnossa.”

Edessämme on patologian osastolle johtava teräsovi, sen takana on muoviverho, ja verhon takana odottavat kuolleet. Takertuisin mielelläni verhoon, mutten uskalla, sillä mikä nöyryytys se olisikaan, rouva Syyttäjä pupu pöksyissä, eihän se käy.

Ovi auki, verho sivuun, kuolemantanssi alkaa.

Lääkäri on juuri pesemässä käsiään. Jossakin vaiheessa minäkin liityn joukkoon ja pesen heti valmiiksi tultuani myös naamani. Nämä desinfiointiaineet, joille sairaalan katakombeissa

aina haisee, hermostuttavat minua. Makeaa ja sitruunaista, Domestoksella laimennettua italialaista likööriä. Kun sitä kerran on haistanut, ei aromista pääse eroon koko päivänä. Syön tai juon tämän jälkeen mitä tahansa, kaikki maistuu Domestokselta. Useimmiten en yliopistollisen sairaalan kellarikerroksessa käytyäni laita suuhuni koko päivänä enää mitään.

Tila on kauttaaltaan kaakeloitu ja tulvillaan vihreää hohdetta.

Tyttö makaa loisteputkivalaisimen alla kauhistuttavan korkealla ruumiinavauspöydällä. Hänen ihonsa on läpikuultava ja lähes valkoinen. Kaulan ympäri kulkevat kuristusvälineen jättämät kuolettavat jäljet, ja hieman niiden alapuolella on kaksi ohuella ompeleella kursittua punertavaa linjaa, joista toinen on kuristusjälkien kanssa samansuuntainen ja toinen niihin nähden suorassa kulmassa. Toinen linja kulkee tytön solisluita pitkin ja toinen kurkunpään alta häpyluuhun. Vaaleansininen peruukki on hyllyllä pesualtaiden ja pöydän välissä, asianmukaisesti pakastepussiin pakattuna. Tytön kasvot ovat kauniit, nuoret ja melkein hieman huolettomilta vaikuttavat. Arvelen hänen olevan korkeintaan kaksikymmentävuotias. Hänen kallonsa on taistelutanner. Katastrofi. Pystyn tuskin katsomaan sitä.

”Antakaa tulla, Doc”, sanoo Faller.

Sellainen on työnjakomme: patologisella puhumisen hoitaa pääasiassa Faller, ja minä yritän olla pyörtymättä.

”Kuolema tapahtui kahden ja neljän välillä”, lääkäri kertoo.

”Hänet kuristettiin eikä hän oletettavasti tehnyt vastarintaa. Emme löytäneet hänen kynsiensä alta juuri lainkaan ihopar-tikkeleita, emme mitään, mikä viittaisi kamppailuun. Mutta hän oli läpeensä lääkkeissä, ei missään nimessä kykenevä vas-tustelemaan. Hänet skalpeerattiin vasta kuoleman jälkeen, ja siihen tekijä käytti todennäköisesti pientä, terävää esinettä. Eikä hän kuollut sillä paikalla, mistä hänet löydettiin. Meidän on vielä analysoitava pari juttua, teemme niistä teille huomiseksi yhteenvedon.”

Vilkaisen vielä kerran tytön kalloa ja tunnen yhtäkkiä aamiaisen maun suussani. Toivon, että kinkkuvoileipä pysyy siellä missä onkin.

Aamun sumu on päivän aikana muuttunut ilkeäksi tihkusa-teeksi, aurinko ei taaskaan onnistunut.

Kello on vähän yli kymmenen. Tytöt seisovat rivissä, jokaisella on oma neliönsä, he seisovat täsmällisesti paikoillaan aivan kuin virkamiehet. Yllään heillä on talviunivormunsa: hiihtohousut, paksut, absurdin karamelliväriset anorakit sekä kuukengät. Vaatteet ovat tyköistuvat ja esittelevät tyttöjen muotoja liioitellusti, aivan kuin erikoistarjoustiskillä. Vyötäröl-lään jokaisella on vyölaukku, jonka sisällä on rahaa ja avaimet. Heidän takanaan on Hans-Albers-Platz viihdeluukkuineen, kourallinen kapakoita, jotka ovat jo vuosien ajan tarjonneet saman yhdistelmän nopeaa juomamusiikkia ja vanhoja iskelmiä ja joissa juopottelee viikonloppuisin koko Pinneberg.

Keskellä aukiota seisoo vaalean Hansin pronssipatsas, todennäköisesti ainoa aito asia koko aukiolla kulmassa sijaitsevan nuhjuisen rockabilly-juottolan ohella, jossa istuu ainoastaan yksinäisiä miehiä, susia, jotka arvostavat elämässä vain hyvää musiikkia, kylmää olutta ja täydellisesti muotoiltua hiustötkeröä.

Tyttöjen kasvoilla välkkyvät toisella puolella katurakennuksen seksibaarin mainosvalot. Ihmettelen aina, kuka heille opettaa tuon katseen. Ahdistava yhdistelmä viekoittelevuutta ja pidättyvyyttä. Katse on tärkeä. Se luo oikeanlaisen voimatasapainon huorien ja heidän asiakkaidensa välille: Ensin teet kuten käsketään ja maksat, muuten et saa koskea. Mutta kun saat luvan koskea...

Suza ja Danila ovat seisonneet täällä jo ikuisuuden. He ovat aikeissa lopettaa syksyllä, he kertoivat minulle joskus yhteisestä solariumstudiosta. Suzalla on päällään omenanvihreää, Danilalla vaaleanpunaista, ja kummallakin on vaalennettujen hiustensa päällä musta villamyssy. He yrittävät pitää itsensä lämpiminä askeltamalla paikallaan. Pientä cowboy-askellusta.

”Iltaa hyvät naiset”, sanon.

”Moi.” Yksiäänisesti.

”Miten sujuu?” kysyn.

”Noh”, sanoo Suza, ”siinähan se.”

Danila: ”Entä itse?”

”Minulla olisi vähän kysyttävää”, sanon. ”Olisiko teillä hetki aikaa?”

Nyökkäys.

Vedän takkini taskusta patologian osastolla otetun kuvan ruumiista. Peruukki päässä. Jos he tunnistavat tytön, järkytys on varmasti kyllin suuri.

”Tunnettekko hänet?”

Danila ottaa kuvan kädestäni ja pyörittää päätään. Uskon häntä heti. Jos näillä tytöillä jokin ominaisuus on, se on kyky tunnistaa olennainen. Suza siirtyy paikaltaan täsmälleen kaksikymmentä senttiä voidakseen myös vilkaista kuvaa.

”Tarkoitat varmaankin ennemminkin ’tunsitteko’, vai?” hän toteaa.

”Mistä tuo löytyi?” kysyy Danila.

”Satamasta”, sanon. ”Tänä aamuna.”

Suza katsoo kuvaa hetken. ”Siis, ainakaan täällä hän ei ollut duunissa. En ole koskaan nähnytään.”

”Ei Davidstraßellakaan?” kysyn.

”Ei”, hän vastaa.

”Oletko varma?” kysyn.

Suza nyökkää. ”Aivan varma.”

Laitan kuvan takaisin taskuun.

”Missä muualla hän on voinut olla töissä?” kysyn. ”Onko uusille jotain uutta ja kiinnostavaa?”

”Minusta hänellä on tanssijan kasvot”, sanoo Danila.

”Kyllä”, sanoo Suza, ”hänen kaltaisensa roikkuvat ennen tangossa kuin kadulla. Sinuna kävisin parilla tanssiklubilla kyselemässä.”

Hän katsoo olkansa yli vasemmalle ikkunaan. Ensimmäisessä kerroksessa joku vetää verhoja kiinni. Meitä tarkkaillaan.

”Soitatteko minulle, jos kuulette jotain?”

Tytöt nyökkäävät jälleen.

”Kiitos”, sanon. ”Entä muuta? Onko kaikki kunnossa? Tarvitsetteko jotain?”

”Kaikki kunnossa”, vastaa Danila. ”Saisi pikkuhiljaa jo vähän lämmetä.”

Virnistän. Sanokaapa muuta.

”Onko sinulla tupakkaa?” kysyy Suza.

Sormeilen kaksi Luckya askista ja annan ne tytöille. He katsovat vielä kerran ylös ikkunaan, jonka verhot heiluvat, ja supistavat suutaan. Minun on aika lähteä. He joutuvat vaikeuksiin, jos puhuvat kanssani liian pitkään.

”Kiitos”, sanoo Danila. ”Terveisiä Klatschelle.”

”Minä kerron”, sanon.

Minua huimaa pahaenteisesti.

Jotenkin kaikki on ennallaan.